

Разумем да Јосеф Леви ради свој посао и брани своју земљу, али му то не даје право да на мене свали страшне оптужбе за антисемитизам

„Тврдња да се Израел не сме критиковати јесте лоша шала”, пише јуче у „Политици” амбасадор Израела Јосеф Леви, незадовољан мојим чланком објављеним 29. јула под насловом „Зашто се не сме критиковати Израел”.

У том тексту сам приметила да се добар део света и даље устручава да осуди Израел због страдања цивила у Гази јер Израел сваку критику на свој рачун сасече као мржњу према Јеврејима и покушај делегитимизовања јеврејске државе.

Израелски амбасадор каже да је мој текст „злонамерни покушај да се медији искористе за слепу мржњу према Израелу, демократској земљи која се бори за свој опстанак”.

Зар његов одговор не потврђује да израелски званичници проглашавају антисемитом свакога ко се усуди да каже да Израел некажњено гађа цивиле?

Разумем да господин Леви ради свој посао и брани интересе своје земље, али му то не даје за право да на мене свали страшне оптужбе за антисемитизам и да ме тако ставља у исти кош са онима који узвикују „Убијте Јевреје”.

Да ли би на исти начин оптужио и колумнисту Њујорк тајмса Роџера Коена, који себе описује као убеђеног ционисту и праука рабина, али јуче пише да се због израелског „месијанског” национализма „систематски угњетавају други људи” на Западној обали и у Гази, при чему се становници Газе налазе „у затвору” – док се Израел ишчуђава „периодичним изливима беса затвореника”?

У исто време, Јули Новак, некадашња припадница израелских ваздушних снага, примећује у „Гардијану” да је гађање цивилних објеката 2002. било изузетак, док је током инвазије 2009. и данас – правило. „Домови припадника Хамаса постали су легитимни циљеви без обзира на број људи у њима. За разлику од 2002, нико се не труди да то некако оправда или да неки изговор. Целе породице су избрисане у секунди, а израелска јавност остаје равнодушна.”

Из амбасадоровог текста сазнајем да је сваки критичар израелске политике не само антисемита већ и незналица. Он за мој текст тврди да је одраз „потпуног непознавања ситуације”, јер „свако ко зна истину и тежи поштовању људских права и демократије треба храбро да стане на страну Израела”.

Можда сам ја недовољно обавештена, али нека ми амбасадор помогне да пробам да разумем како су акције гранатирања болница, школа и деце на плажи морално чисте, као што тврди његова влада.

За њега је моја теза о страху званичника и медија да негативно говоре о Израелу „лоша шала” и, мада ћу тешко прихватити да у целој овој ситуацији пронађем било шта смешно, радо ћу саслушати његове аргументе зашто у Гази страда тако велики број небораца. Израелска влада саопштава да хамасовци гађају Израел из цивилних објеката и да војска само одговара на нападе, али било би занимљиво чути како би ово стајалиште Израелци одбранили у Хагу, где слична аргументација није уважена учесницима ратова на подручју бивше СФРЈ.

Писала сам да ниједан израелски војник никада није кажњен због злочина у Гази или Либану јер САД не би дозволиле ни вербалну осуду свог блискоисточног савезника. Ова моја примедба је за Левија „најбизарнији текст” у српским медијима. Бизаран је осврт на вршење злочина и некажњавање истих? Како тек да назовемо сам описани чин? Али, Леви не одговара на то питање, већ се вајка да због „опседнутости Израелом” нико не пише о „обрезивању младих девојака у Судану”.

Мени се та његова тврдња чини управо бизарном.

(Политика)